ného pod ustanovení § 81 tr. zák., užil trestního zákona na úkor obžalovaného nesprávně a zatížil tím svůj rozsudek zmatkem podle § 281, čís. 10 tr. ř.

Čís. 4530.

Při přičítání eventuálního zlého úmyslu postihuje se trestností, po případě vyšší trestností, pachatelovo jednání, při němž pachatel počítal sice jen s možností určitého, trestnímu zákonu se příčícího výsledku, je-li však zároveň jisto, že by nebyl od svého činu upustil, ani kdyby věděl, že onen výsledek určitě nastane.

(Rozh. z 11. listopadu 1932, Zm IV 462/32.)

Obžalovaný V. J., jemuž poškozený J. B. již dříve ubližoval na těle a úmyslně mu zasypal vykopanou stoku, se rozhodl, že ho postraší a zraní výstřelem pušky. Připlíživ se k oknu bytu poškozeného, vystřelil na něho; střela zasáhla srdce a plíce poškozeného J. B-a, jenž tomuto zranění podlehl. Na V. J. byla podána obžaloba pro zločin zabití podle §§ 279, 281 tr. zák. Porotní soud ho však odsoudil pro zločin těžkého ublížení na těle podle §§ 306, 307 odst. I. tr. zák.

Nejvyšší soud zmateční stížnost státního zástupce zamítl.

Důvody:

Generální prokurátor podržel ze zmateční stížnosti veřejného žalobce jen tu část, v níž se brojí důvodem zmatečnosti podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. proti kvalifikaci činu obžalovaného za zločin podle §§ 306, 307 I. odst. tr. zák. a žádá se odsouzení obžalovaného pro zločin zúmyslného zabití v silném rozčilení podle §§ 279, 281 I. odst. tr. zák. Rozsudek porotního soudu byl tudíž přezkoumán jen v tomto rozsahu. Stěžovatel pomíjí ve svých výtkách úplně tu část zjištění porotců v 5. skutkové otázce, že se obžalovaný dne 31. května 1927 večer kolem 21. hodiny rozhodl, že postraší a zraní I. B. výstřelem ze své namířené pušky. Poněvadž zjištění této okolnosti jest v podstatě základem pro právní posouzení úmyslu obžalovaného, vyjádřeného v 7. právní otázce, lze připustiti, že obsahuje již i právní složky k posouzení úmyslu se vztahující. Proto není nepřípustným brojením proti této zjištěné skutečnosti, když se stěžovatel snaží na základě dalších skutečností, jmenovitě ze způsobu provedení činu (výstřel na krátkou vzdálenost z namířené zbraně, jež je naprosto způsobilá usmrtiti člověka) dokázati, že se obžalovanému musí přičítati aspoň »eventuální« zlý úmysl, směřující k usmrcení I. B. Nutně a na prvém místě se ovšem musí bráti v úvahu i ona vytčená okolnost, porotci zjištěná; třeba tudíž zkoumati, pokud i při tom, že se obžalovaný rozhodl postrašiti a zraniti I. B. výstřelem ze své namířené pušky, lze mu se zřetelem na způsob provedení činu a na výsledek přičítati podle zákona úmysl usmrtiti I. B., který stěžovatel poznačuje jako eventuální.

Při přičítání eventuálního zlého úmyslu postihuje se trestností, po případě vyšší trestností pachatelovo jednání, při němž pachatel počítal jen s možností, že by svým činem mohl přivoditi určitý, trestnímu zákonu se příčící výsledek, je-li zároveň jisto, že by nebyl od svého činu upustil, ani kdyby byl věděl, že onen výsledek určitě nastane. Tuto formu zlého úmyslu, která má pro pachatele nepříznivější důsledky, než usvědčení z bezprostředního úmyslu přivoditi výsledek jím přímo zamýšlený, však stěžovatel obžalovanému nedokazuje, nýbrž snaží se jej podle způsobu provedení činu usvědčiti, že si musil vzhledem k nebezpečnému nástroji, jehož užil na tak malou vzdálenost, býti také vědom toho, že, zasáhne-li I. B., musí ho usmrtiti. Případy, kde je si pachatel určitě vědom (musí si býti vědom) těžšího výsledku, určitě očekávaného, nespadají již pod pojem úmyslu eventuálního; neboť při nich si pachatel těžší výsledek svého jednání nutně určitě představuje a přes tuto určitou představu těžšího výsledku nechá působiti svoji vůli na provední činu, který tudíž cílevědomě vede právě k tomuto výsledku. V těchto případech nelze tedy logicky usouditi, že se pachatel rozhodl jen k lehčímu výsledku; jeho rozhodnutí směřuje rozhodně přímo k těžšímu výsledku. Naopak zase jest úsudek na takový přímý úmysl — tu na zabití — vyloučen tam, kde je určitě zjištěno rozhodnutí obžalovaného přivoditi jen výsledek méně závažný, I. B. výstřelem z namířené pušky jen postrašiti a zraniti. Poněvadž výstřelem z vojenské pušky lze i z blízka někdy jen zraniti, zejména a právě tehdy, když pachatel s tímto úmyslem pušku určitým způsobem k tomu směřujícím namíří, nelze při zjištění, že se obžalovaný rozhodl, že I. B. výstřelem z namířené pušky jen postraší a zraní, ze způsobu provedení činu usouditi, že si obžalovaný z něho musil uvědomiti, že těžší výsledek, totiž smrt I. B., určitě nastane. Nelze tudíž pachateli při tomto zjištění přičítati zlý úmysl směřující k zabití; nastala-li z výstřelu, vypáleného z namířené pušky s úmyslem jen poraniti, přece smrt poškozeného, je na tyto případy v zákoně dostatečně pamatováno těžší kvalifikací zločinu těžkého poškození na těle podle § 306 tr. zák., na který i v tomto případě bylo s přiznáním lehčí kvalifikace podle § 307 I. odst. tr. zák. uznáno. Na podkladě úsudku o pouhé možnosti těžšího výsledku, tudíž na podkladě pro obžalovaného nepříznivějším, nedovozuje ani stěžovatel úmysl zabíti v smyslu § 279 tr. zák. a nemožno proto v neprospěch obžalovaného bez příslušného podkladu ve zmateční stížnosti žalobcově zkoumati jeho náležitosti s hlediska úmyslu eventuálního, jak jeho správné pojímání shora bylo vytčeno. Na podkladě bezprostředního přímého úmyslu, jak jej stěžovatel dovozuje, nelze však uznati, že právní posouzení porotců, přičítající obžalovanému jen objektivní ručení za smrt, nastalou ze zúmyslného těžkého uškození na těle v smyslu § 306 tr. zák. a v důsledku nenapadnuté lehčí kvalifikace silného rozčilení též podle § 307 I. odst. tr. zák., bylo tak vadné, že bezpochybně zakládá vytýkaný zmatek podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. Zmateční stížnost veřejného žalobce byla proto jako bezdůvodná zamítnuta podle § 36 I. odst. nov. k tr. ř.